

A

ILUZIONISTI

Kúzelnícka banda zachraňuje mesto

Neil Patrick Harris

FRAGMENT

A

Iluzionisti 1 – Kúzelnícka banda zachraňuje mesto

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Neil Patrick Harris

Iluzionisti 1 – Kúzelnícka banda zachraňuje mesto – e-kniha
Copyright © Albatros Media s. r. o., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ILUZIONISTI

Kúzelnícka banda zachraňuje mesto

Neil Patrick Harris

FRAGMENT

*Gideonovi a Harper,
ktorí spolu dokonale neladia*

OBSAH

- JEDEN - úplný začiatok 17
- DVA - druhé miesto v poradí 23
- TRI - tretie miesto 43
- ŠTYRI - o jeden viac ako tri 58
- PÄŤ - o jeden menej ako šesť 66
- ŠEŠŤ - o jeden viac ako päť 82
- SEDEM - to je šesť plus jeden 98
- OSEM - rýmuje sa so sem 110
- DEVÄŤ - nachádza sa medzi osem a desať 123
- DESAŤ - najvyššie číslo v balíčku kariet 137
- JEDENÁŠŤ - vyzerá ako dve čiarky.
Alebo dve malé písmená l, čo môže byť mätúce.
Napríklad toto sú dve malé písmená l: ll.
Vyzerajú ako 11, však? Naozaj mätúce 154
- DVANÁŠŤ - iným slovom tucet 161

- TRINÁSTĚ - inými slovami „pekárov tučet“.
Vždy som premýšľal,
prečo majú pekári väčší tučet 173
- ŠTRNÁSTĚ - napríklad štrnásť kapitola 175
- PÄTNÁSTĚ - desať plus polovica z desiatich 185
- ŠESTNÁSTĚ - fajn kapitola 200
- ŠESTNÁSTĚ MILIÁRD - chyták!
Len si chcem byť istý, že čítate pozorne 208
- SEDEMNÁSTĚ - rovná sa o šesť viac
ako deväť vynásobené desiatimi,
plus tri, delené deviatimi 209
- OSEMŇÁSTĚ - o jeden viac ako sedemnášť 215
- DEVÄTNÁSTĚ - číslo chýbajúce v hodnote π (pí)
3,141592653589793238462643383279502884... 221
- DVADSAŤ - predposledná
(kapitola, samozrejme) 230
- DVADSAŤJEDEN - posledná kapitola 236

MESTO
MINERAL WELLS

ZÁBAVNÝ PARK
B. B. BOSSA

←
VLAKOVÉ
DEPO

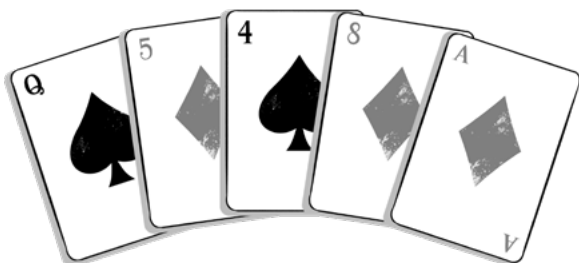

CENTRUM
MESTA

MAGICKÝ OBCHOD
D. VERNONA

REZORT
VELKÉ DUBY

SALUTO! ✨

(* Saluto je len cudzie slovo pre pozdrav)

Veríte na mágiu? Hej, vy tam! Áno, s vami sa bavím.
No tak ako? Veríte na mágiu?

Ak ste len v niečom podobní chlapcovi z tejto knihy,
možno povieť nie. Ale uistujem vás, že mágia sa nachádza
všade okolo nás. Taká je pravda. Neveríte mi?
Pozrite sa mi do očí a povedzte, že nevidíte mágiu!

oo
oooomooooooooooooooooáooooooooogoooooooooooo
ooiooo
ooooooooooooooooaoooooooooooooooooooooooooooo

Vidíte, čo som tu urobil? Óčka... ako oči.

(Už sa môžete prestať smiať. Nebol som až taký
vtipný, však?)

Ale budme chvíľu vážni.

Mágia môže pre každého znamenať niečo iné. Pre niekoho to je vytiahnuť zajaca z klobúka alebo prepíliť človeka napoly a potom ho (dúfajme) zložiť späť dokopy. Pre iných je mágiou svieži jesenný deň alebo nežné objatie milovanej osoby. Pre mňa môže byť mágiou príbeh, hra, hádanka alebo prekvapenie, ktoré mi jedným úderom vyrazí dych.

Vidíte, mágia prichádza vo všetkých tvaroch a veľkostiach, farbách a chutiach, vôňach a pocitoch. Prichádza dokonca aj vo forme knihy - možno práve tejto, ktorú teraz držíte v rukách. Alebo nie. Nechcem sa vyťahovať.

Niekedy môže byť pre vás ťažké mať neustále na pamäti, že mágiu musíte vo svete hľadať tak ako chlapec v tejto knihe. Možno ste príliš zanepoždnení rozmotávaním cukrovej vaty alebo vás rozptyľujú vtáčiky na okennom parapete, prípadne ste hrozne unavení z upratovania podkrovia na to, aby ste si ju všimli, ale uisťujem vás, že mágia naozaj existuje. Stačí sa vedieť správne pozerieť. (Použite svoj nos! Alebo jazyk! Alebo oči! Alebo svoj mozog!) Samozrejme, niekedy ju viete uskutočniť aj sami.

Radi by ste sa naučili niečo o mágii? Myslel som si, že by ste mohli. Tak teda opakujte po mne: *SIM SALA BIM!*

Prepáčte - myslím, že ste to nepovedali dostatočne nahlas. Prosím. Opakujte. Po. Mne: *SIM SALA BIM!*

Hlasnejšie! *SIM SALA BIM!*

Úžasné. Zdá sa, že ste dobrí študenti.

Teraz otočte stranu...

**POČKAJTE, POČKAJTE, POČKAJTE...
ZADRŽTE... STOP!**

Ja hlupák! Myslím, že som sa dal uniesť všetkými tými óčkami. Takmer som zabudol na jednu dôležitú vec - ešte predtým, ako sa dostaneme k podstate nášho magického príbehu. (Fanfáry, prosím!) Najprv vám musím vysvetliť...

AKO...

čítať túto knihu

nemôžem vám povedať, kedy a kde máte čítať. napokon, túto knihu môžete čítať v autobuse aj v lietadle alebo v Zadnej časti vlečky traktora zväzajúceho seno. môžete ju čítať pri čistení zubov alebo pri česaní vlasov či pri kefovaní srsti svojho angorského králika. (jeDného takého máte, však?) môžete ju čítať v posteli, pod posteľou, azda aj pri levitácii niekoľko stôp nad posteľou. a ak ste tomu naklonení, môžete ju čítať v kúpeľni pRed zrkAdlom.

nie, nemôžem vám povedať kedy a kde – a rozhodne vám nedokážem povedať ako. smiete ju čítať s otvorenými očami, ale oči môžete mať aj zatvorené (existuje spôsob, ako to urobiť, veď viete). Môžete ju čítať odzadu alebo spredu, dokonca môžete niekoho požiadať, aby vám ju čítal nahlas. možno Vám bude pripadať užitočné čítať iba posledné písmená niektorých slov vo vete. je tu minimálne jedna časť, kde sa budete snažiť nájsť všetky veľké písmená v texte, aby ste pochopili, čo vám chcú povedať. (je skVeľé mať možnosti, však?)

najdôležitejšie Je, aby ste chápali, že súčasťou tejto KNIHY sú lekcie o mágii. čítanie týchto kapitol vám prinesie príbehy o dobrodružstve, trápení a vzrušení, ale aj o zábave (nie nevyhnutne v tomto poradí). čítanie o kúzelných trikoch (alebo ich častiach ukrytých tu a tam) vám pomôže pri Odhaľovaní tajomstiev mágie javiskových predstavení.

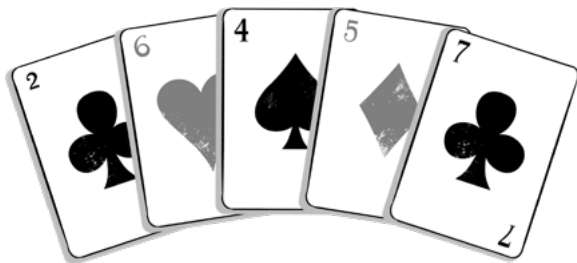
čítajte Obidva typy kapitol v správnom poradí a pristihnete sa pri tom, ako hýkate, Vždy keď narazíte na nejaké dobrodružstvo A naučíte sa niečo z mágie. môžem vám Teda odporučiť čítať knihu obidvoma spôsobmi, aby ste si užili čo najviac zábavy?

tajomstvá mágov treba vyzradiť, aby mohli byť odovzdávané z pokolenia na pokolenie. tak nás budúce generácie budú môcť prekonať a dosiahnuť dokonca ešte úžasnejšie výkony a husárske kúsky. práve preto sa o ne chcem s vami podeliť! mám však požiadavku: uchovajte tieto tajomstvá v tajnosti. nedel'te sa o ne so svojimi kamarátmi alebo s kamarátmi kamarátov. vôbec. nevyužívajte ich na zlomyseľnosti proti susedom. nevykričte ich zo strechy svojho domu. verte mi, keď poviem, že premeniť zamračený výraz na úsmev môže byť ten najúžasnejší Kúzelnický trik zo všetkých... oveľa osožnejší, než by to platilo opačne!

bla, bla – vidíte, ako Táram? radšej sa na to vRhname.
ste prlpravení?
skvelé.
otočte stranu...

----- !

----- ...

JEDEN

Vo vlakovom depe kdesi ďaleko na okraji mesta sa z hustej hmly pod rúškom tmy vynorila tajomná postava. Ešte raz sa obzrela za seba a vyrazila pomedzi koľaje.

A teraz, ak je mi niekto z vás čo len trochu podobný, pri predstave tajomnej postavy vynárajúcej sa z nočnej tmy v takmer opustenom vlakovom depe osvetlenom iba vzdialenými pouličnými lampami by sa mohol strhnúť. Ale nemusíte sa ničoho báť. Bol to len obyčajný vychudnutý chlapec menom Carter Locke.

Ak by ste si v tomto bode mali z niekoho robiť starosti, bol by to muž, ktorý postával neďaleko - muž, ktorý Cartera naháňal a hulákal: „Carter! Vráť sa! Odo mňa neutečieš, chlapče! Neublížim ti!“

To bola lož. Je nad slnko jasnejšie, že tento chlapík zamýšľal Carterovi ublížiť.

Našťastie to chlapec vedel. Kým upieral zrak do tmy, či nezbadá, ktorý rad vozňov *baf-baf* bafká po koľajniciach a opúšťa depo, pevne napínal svaly na nohách a pritískal si k sebe tašku. Zakvílenie klaksóna mu skoro roztrhlo ušné bubienky a vzápätí nato zakopol o koľajnicu.

O pár krokov ďalej sa ozval známy škripot kovu. Hrdzavý, ale ešte vždy farebný rad vozňov zarachotil, nabral rýchlosť a prudko rozrážal hmlu naokolo. Teraz Carter videl všetko jasne. Preskočil zopár koľajnic a rozbehol sa, aby udržal tempo s odchádzajúcim vlakom. Z nástupíšť ustavične prichádzali ďalšie a ďalšie vozne – červené, modré, zelené, žlté, fialové, sýtejšie červené, čierne, oranžové a napokon opäť červenkasté.

Farebný vlak pripomenul Carterovi prvý kúzelnický trik, ktorý v živote videl: nežná ruka sa približovala k jeho tvári a vytahovala mu spoza ucha hodvábnu červenú vreckovku, ktorá bola zviazaná so žltou, tá s modrou uviazanou k zelenej a tak ďalej, a tak ďalej, stále dookola. Bola to jedna z mála spomienok, ktoré mal na svojho otca.

Inštinktívne sa dotkol tašky, akoby sa chcel uistiť, že malá drevená škatuľka je stále vnútri. Bola.

Carter utekal popri vlaku, sledoval každý vozeň, ktorý ho míňal, aby si vyhliadol vhodné miestečko na

nástup. Za sebou počul zvuky krokov na štrku, vzápätí zaburácal chraplavý krutý hlas: „Carter! Neopováž sa nastúpiť do toho vlaku!“ Rachot vozňov a pískanie lokomotívy nepreghušili volanie muža, ktoré zaznelo bližšie než predtým, ba priamo za ním. „Mám oči a uši v každom meste odtiaľto až po Timbuku! Nikdy mi neutecieš! Počuješ ma? *Nikdy!*“

Carter sa snažil nemyslieť na to, čo by sa stalo, keby ho tento muž chytil. Namiesto toho sa sústredil na lokomotívu. Svetlá sa odrážali od ťažkých kolies pod vozňami, ktoré sa pohybovali po koľajniciach. Problém

s vlakmi je, že sú vyrobené z kovu a každý vozeň váži doslova tonu, ak nie viac. Keď sa raz rozbehnú, pohybujú sa rýchlo. Keby sa Carter dostal príliš blízko alebo keby zakopol, bolo by po všetkom.

Práve sa popri ňom presúval žiarivo žltý vozeň. *Žltá* pripomínala Carterovi farbu vtáčika, ktorého raz videl zamknutého v kletke vo výklade obchodu pre chovateľov domácich miláčikov. Nie sú vtáky od prírody uspošobené na voľný pohyb? Carter to bral ako znamenie, že ide o správny vagón, do ktorého má naskočiť, lebo práve ten ho vezme ďaleko odtiaľto. Rebrík bol však mimo jeho dosahu.

Naskakovať do idúceho vlaku môže byť pre niekoho ťažké, ba dokonca strašidelné, ale Carter to urobil už toľkokrát, až sa to preňho stalo prirodzené, ako keď vytiahnete mincu spoza niečieho ucha alebo premiešate karty iba jednou rukou.

Bohužiaľ, pre muža, ktorý ho naháňal, to bola rovnako ľahká záležitosť. Keď sa chlapec už-už chystal zovrieť rebrík, muž schmatol jeho tašku a zvalil ho na zem.

„Nie!“ vykrikol Carter.

Obaja spadli na hromadu štrku a kotúlali sa popri kolesách žltého vozňa, ktorý sa šinul po chatrných koľajniciach a jeho *baf-baf, baf-baf, baf-baf, baf-baf-baf* bolo ozvenou búšenia Carterovho spanikáreného srdca.

Nechcel si ani len predstaviť, čo by sa stalo, keby vlak odišiel bez neho.

A tak sa neprestal hýbať. Vymrštil sa, až sa kotúľanie premenilo na salto vo vzduchu. S nohami pred sebou vyšklbol v letku svoju tašku z mužovho zovretia, potom sa chodidlami pevne zaprel o pohybujúci sa štrk a vyskočil smerom k poslednému vlakovému vozňu. Rebrík visel zozadu pri otvorených dverách. Carterove rýchle ruky uchopili poslednú kovovú priečku, napäté šlachy ho pevne držali a nedovolili mu spadnúť. Rúčkujúc po rebríku vytiahol hore aj nohy a zostal sa držať v zadnej časti teraz už rozbehnutého vlaku.

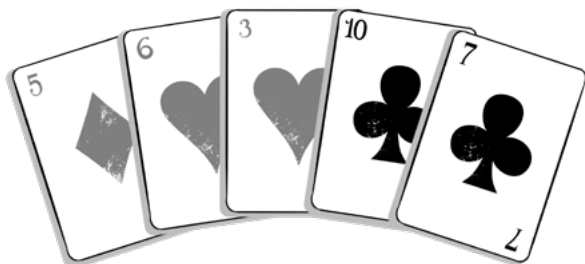
Len čo znova lapil dych, premiestnil sa na strechu vozňa, kde sa usadil. Vietor mu strapatil vlasy, takže mu viali okolo hlavy. Húkanie vlaku z prednej časti doliehalo až dozadu k nemu.

Keď sa otočil, pri trati uvidel kľačiaceho muža s rukami zlostne gestikulujúcimi vo vzduchu, ktorého výkriky sa rozliehali do noci. Rýchlo sa zmenšoval na malú bodku, až napokon zmizol v tmavej noci. Carter mu na rozlúčku zamával.

A mestu tiež. A slečne Zalewskej. A opäť mužovi, ktorý ho prenasledoval. Hoci, keby to bolo čo i len trochu možné, ten by mu určite zaželal na rozlúčku všetko *zlé*.

Ako slniečko vychádzalo, obloha menila farbu na prekrásnu modrú. Známy rachot a hlasné cvendžanie

kovu utíšili po čase Carterovo srdce natoľko, že sa mu začalo zívauť. A tak zliezol dolu a vošiel do vlaku. Vnútri boli na drevených paletách naukladané stovky škatúl. Sadol si na dlážku pri jednej z nich, namiesto vankúša si dal pod hlavu tašku a o chvíľu ho spánok uniesol ďaleko-ďaleko. Sníval o nádeji, o osude a dobrodružstvách a v sne sa mu mihla aj jedna či dve prchavé myšlienky o možnostiach mágie.

DVA

Prekvapenie! Je čas vrátiť sa trošku do minulosti!

Viem, aké frustrujúce je zastaviť príbeh priamo uprostred deja, ale je zopár vecí, ktoré by ste mali o Carterovi vedieť ešte predtým, než vám rozpoviem, čo sa dialo ďalej. Tak napríklad: Kto je toto dieťa? Prečo je na úteku? A kto je ten muž, ktorý ho prenasledoval? Sľubujem, že sa k jeho úteku čoskoro dostaneme. Ak nie, dovolím vám zamknúť ma do zvieracej kazajky bez kľúča. Ach, horor!

No v každom prípade... príbeh pokračuje!

Carter sa naučil kúzelnícke triky od svojho strýka. A boli iba tým: trikmi. Nebola v nich žiadna mágia.

Ako by aj mohla byť? Každý vie, že nič také ako mágia neexistuje - aspoň Carter bol o tom presvedčený. Vo veľmi skorom veku prestal veriť v úžasné, radostné a fantastické veci. Nebola to jeho chyba. Niekedy sa dobrým ľuďom dejú zlé veci.

Carter sa narodil dvom milujúcim rodičom. Jeho mama mala vždy úsmev na tvári, ktorý žiaril ako slnko v dokonalý deň na pláži. Otec dokázal vytiahnuť mince spoza uší a vedel tiež, ako z ničoho nič nechať zmiznúť balíček hracích kariet. Všetci žili v malom červenom vidieckom domčeku s bielymi okennými rámami, stojacom na zalesnenej kľukatej ceste za malým mestom na severe. Jedného popoludnia, keď mal Carter len zopár rôčkov, sa jeho rodičia nevrátili domov.

Nevrátili sa ani na ďalší deň. Ba ani na ten nasledujúci. Keď opatrovatelka zavolala políciu, Carter dúfal, že to bol iba jeden z otcových trikov. Ale keď prešiel ďalší deň bez akejkoľvek zmienky o nich, musel čeliť nemilosrdnej a krutej pravde: jeho rodičia sa už domov nevrátia. Bol to ich posledný trik zmiznutia.

Malého Cartera si k sebe vzal vzdialený príbuzný, ktorý sa volal Sylvester „Lišiak“ Beaton. Aby sme si to uľahčili, budeme ho volať strýko.

Strýko Lišiak bol šlachovitý malý muž, ktorý bol vždy oblečený v hnedom tvídovom obleku s párajúcimi sa švami a so záplatami, ktoré zakrývali moľami vyžraté

diery. Dlhé mastné vlasy nosil stiahnuté v neposlušnom cope a strnisko na flakatej tvári mu sotva zakrývalo vystrčenú bradu. Ľuďom tvrdil, že svoju prezývku dostal podľa líšky, ale Carter si vždy myslel, že vyzerá skôr ako lasica, čo dávalo zmysel, lebo sa často tak aj správval.

Tento muž vôbec nebol nadšený, že sa musí starať o malého chlapca. A ten zasa nebol nadšený, že žije s touto lasicou. Ale také boli okolnosti a musel z nich vyťažiť čo najviac.

Rovnako ako Carterov otec, aj strýko Lišiak ovládal kúzelnícke triky. Dokázal držať vreckovku pred chlapcovým nosom a donútiť ho kýchnuť do pohára celý vodopád mincí. Potom všetky mince znova zmizli, jedna za druhou. Toto Cartera úplne odrovnalo a opanťalo jeho myseľ – teda jeho myseľ a nos.

Carter prosíkal, aby mu ukázal, ako sa robia kúzla, až si strýko Lišiak napokon uvedomil, že mať nejakého asistenta mu bude na osoh. A tak ho naučil všetko, čo vedel. Ako sa ukázalo, chlapec bol rodený kúzelník.

Čoskoro ovládal všetky triky svojho strýka, ibaže lepšie. Carter mal špeciálny talent. Dlhé prsty a napnuté šlachy mu umožňovali mať rýchle ruky a, pokiaľ išlo o karty, predvádzať pri miešaní mimoriadnu zručnosť. Dokázal nechať zmiznúť mince, aby sa znova objavili na inom mieste. Bez pomoci rúk zdvihol hracie karty

do vzduchu. Dokonca vylepšil aj strýkov kýchací trik – namiesto mincí použil kocky ľadu (čo bolo dosť pôsobivé, keď zoberiete do úvahy priemernú veľkosť ľudskej nosnej dierky).

Strýko Lišiak nebol typ človeka, ktorý by skákal od radosti, že jeho mladý synovec dokáže zlepšiť jeho najstarší a najlepšie iluzionistický kúsok, ale bol dosť múdry na to, aby vyňuchal príležitosť, keď uvidel vykýchnuté kocky ľadu priamo pred nosom. A tak sa rozhodol, že Cartera na jeho narodeniny namiesto usporiadania narodeninovej oslavy otestuje. Vyslal chlapca k náhodnému páriku na ulici, aby predviedol svoju prvú šou.

Ako sa Carter približoval, nervózne si za ucho zastrčil blondňavú šticu vlasov, uštipol sa do bledých líčok a naširoko otvoril modré oči. Zdalo sa, že dvojica bola rada, keď sa pri nich zastavil. Najprv im ukázal balíček kariet a požiadal ženu, aby si vybrala jednu kartu a skryla ju medzi dlaňami, ale aby mu ju za žiadnu cenu neukazovala.

„Teraz kartu pevne držte,“ povedal, „kým budem hádať, ktorú ste si vytiahli... Je to piková dáma?“

„Je! Je!“ Žena zalapala po dychu, no keď otvorila dlaň, aby sa presvedčila, skríkla: „Tá karta je preč!“

„Naozaj?“ začudoval sa Carter, držiac ju v ruke vysoko nad hlavou.

„Ako si to dokázal?“ spýtal sa muž.